

תפארת רפאל

מיסודו של הראשון לציון מרן רבנו עובדיה יוסף צוק"ל

עלון תורה והלכה לכל בני המשפחה

יוצא לאור ע"י תלמוד תורה ומפעלי חסד
"תפארת רפאל" ע"ש רבי רפאל זביחי בן פינחס זצ"ל
ע"ש מנ"ש שרה זביחי בת דינה ע"ה
נוסדו בשנת תשכ"ז (1967) בתל אביב

פְּרָשַׁת: קוֹרַח

עֲלוֹן מִס': 2,133 | תשפ"ו

ליקט וערך: הרב רפאל זביחי שליט"א
רב בק"ק "תפארת רפאל" תל-אביב
העלון נוסד בשנת תשמ"ה (1985)
בידי הרב שלמה זביחי שליט"א

מֶרֶד פָּה, חֶסֶד סְפוּי!

הפרשה מתחילה בתמיהה. "ויקח קרח": מה לקח? לא כתוב... המפרשים עומדים על כך, ומתריצים תירוצים שונים: "לקח מקח רע לעצמו", "ליבו לקחו", "לקח עצמו לצד המחלוקת". כל התירוצים נכונים. ובכל זאת אולי יורשה לומר, שאין מקרא יוצא מידי פשוטו, וממש זאת רצתה התורה הקדושה לומר: "ויקח קורח", מה לקח? כלום!... למה הכוונה? פשוט מאוד: נניח שציד יוצא ונתקל בצבי ישן. ונניח, שהוא מתקרב אליו בשקט בשקט - ותופס אותו, יש לו משהו ביד? בטח! הוא צד צבי! אבל נניח, שציד יוצא לצייד ורואה נמר ישן. והוא מתקרב בשקט בשקט ומתנפל עליו בשתי ידי, יש לו משהו? אולי לנמר יש, ארוחת בוקר.

כשקורח הולך לחלוק על משה רבינו, איש האלוקים, שחולל את כל הניסים במצרים וקרע את הים לפני בני ישראל, הוריד להם מן והוציא מים מן הסלע, עלה לשמיים והוריד את התורה, האם יש לו איזה שהוא סיכוי לנצח? הרי זו מערכה אבודה מראש! "ויקח קורח" - וכלום לא לקח. האדמה לקחה אותו... קורח, כמוכן, לא היה הראשון ולא היה האחרון. 'זכות הראשונים' מגיעה אולי לדור הפלגה, שהחליטו לבנות מגדל וראשו 'בשמיים', להציב בראשו פסל ובידו חרב המופנית כלפי מעלה, אל השמיים... זה נשמע כל כך מגוחך, כל כך ילדותי! כשיתוש נלחם בבן אדם, יש ליתוש סיכוי. העקיצות מעידות על כך. אבל כשבן אדם "נלחם" בבורא - הרי זה מצחיק, איזה סיכוי יש לו?... הקדוש ברוך הוא אפילו לא הרג אותם, רק שינה את שפתם, וכבר זרקו פטישים איש על ראש רעהו..."

אבל האנושות לא לומדת לקח. פרעה ניסה להיות גיבור. אנו יודעים במה שילם על כך. ממכת דם ועד לים סוף שפלט את גופותיהם של פרשי מצרים, שארית גאוותם... פרעה, פשוט, לא בחר את היריב הנכון, הוא יכול להילחם בכוש, במדיין, אבל להילחם בבורא עולם - זה גדול עליו... האם למדו את הלקח? ודאי שלא! שנחריב ניגף לפני שערי ירושלים, עם מאה שמונים וחמשה אלף ראשי גדודיו וחייליהם. המן התנדב למלא את מקומם. הוא ביקש להשמיד, להרוג ולאבד את כל היהודים. יועצי המלך הזהירו אותו שאין לו סיכוי. הזכירו לו מה עשה ה' לפרעה, לסיסרא, לסנחריב. אבל הוא ביטל את הדברים: "אלוקים שאיבד את פרעה, כבר זקן הוא"... איזו שטות! מה שבטוח, שהמן לא הגיע לזיקנה, והעניק לבני ישראל עוד יום ששון ושמחה. נו, אז למדו את הלקח? איפה! עצמותיו של אנטיוכוס התפקקו, במוחו של טיטוס ניקר יתוש, בן יאבדו כל אויביו, ה'! ועד להתאבדותו של היטלר, ומותו המסתורי של סטאלין. בכל דור ודור עומדים עלינו לללותנו, והקדוש ברוך הוא הבטיחנו על ידי נביאיו: "כל פלי יוצר עליך לא יצלח!" כי כך השמענו רש"י על הפסוק: "קומה ה' ויפצו איביו, וינסו משנאיו מפניו". - ששונאי ישראל הם משנאיו של הקדוש ברוך הוא, והוא הנילחם בהם!

הדבר נכון לגבי השונאים המבקשים להשמיד את העם, מפרעה ועד לשליטי ערב, והוא נכון גם לגבי אלו המבקשים ללחום בתורה ובמצוות, כמו קורח לפני שלושת אלפים שנה - כמו היוונים בתקופת הבית השני - וכמו שונאי הדת שבימינו, המתנכלים לכל הקדוש והיקר לנו. לחינוך הטהור, ללומדי התורה, לבתי הכנסת ולמקוואות, לכל דבר שבקדושה. כואב הדבר, שהרי גם הם, הנלחמים בנו, אחינו הם, יהודים כמונו. על כן נפנה אליהם בקריאה היוצאת מלב אוהב, בקריאתו של משה רבינו: "רַב לָכֶם", זה גדול עליכם. אל תתחילו עם הקדוש ברוך הוא, אף אחד לא ניצח אותו רדו מזה, אין לכם סיכוי!!!

ויקח קרח (טז, א) - מפרש רש"י: "פרשה זו יפה נדרשת". פרשת המחלוקת היא אקטואלית בכל זמן. תמיד נמצאים למחלוקת 'דרשנים', שדורשים אותה יפה, כדי להרבות מחלוקת וריב בישראל. (רבי יהונתן אייבשיץ)

ויאמרו אלהם רב לכם (טז, ג) - **לכם** ראשי תיבות לוי, כהונה, מלכות, אלו היו הטענות של קורח ועדתו. (רבנו אפרים)

ותפתח הארץ את-פיה (טז, לב) - מפני מה נענשו קורח ועדתו בעונש משונה כזה, להיבלע אל תוך האדמה? משום שמושה היה עניו מכל האדם ובעיני עצמו היה עפר ואפר, ובכל זאת באו קורח ועדתו וטענו כנגדו '**מדוע תתנשא**', כי ענווה במדרגה כזו הייתה בעיניהם לגאוה והתנשאות. משום כך, לא נותר להם אלא לרדת אל מתחת לפני האדמה, מידה כנגד מידה. (רבי זאב מסטריקוב)

מספר המתים על דבר קורח היו י"ד אלף ושבע מאות (14,700), וסמך לכך: **תש יד**, תש = 700, יד = 14 (אלפים). **כלומר**: שאהרון הכהן על ידי הקטורת שאחז בידו, התיש כוחו של משחית. (ש"ך)

למשמרת לאות לבני-מרי (יז, כה) - הם 250 איש אשר לקורח, **מרי** בגימטריה 250. (שמנה לחמו)

מעשר שני יפריש בשנים א, ב, ד, ה. וסימנך: **משיב אבדה** (כלומר: הפרשת המעשרות היא כמשיב את האבידה לבעליה). **משיב** - ראשי תיבות מעשר שני יפריש בשנים א, ב, ד, ה.

גימטריה: בפרשתנו מצויה המילה בעלת ערך הגימטריה הגבוה ביותר בתורה "**תשפתר**", = 1,500. בתנ"ך כולו המילה 'הכבדה' ביותר היא "**ארתחששתא**" (עזרא ד, ז). גימטריה, היא מילה יוונית "גאמָה טְרִיָה". חז"ל משתמשים לעיתים במדרשים בגימטריאות והיא נמנית בין המידות שהתורה נדרשת בהן. **הגימטריאות** נקראות 'פרפראות לחכמה' ובדרך כלל אין למדים מהן הלכות, חוץ ממקרים בודדים, כגון סתם נזירות 30 יום כמנין "יהיה". **רש"י** השתמש בכל התנ"ך בגימטריה רק כבעשרה מקומות ואילו נכדו **הרשב"ם** הרבה להשתמש בה. **הרמב"ן** קובע ש"אין אדם רשאי לדון בגימטריאות ולהוציא מהן ענין (ש)עלה בדעתו... כי נמסרו מסיני".

שבע

חבורה של יהודים בורים ועמי ארצות, החליטו לייסד להם בית כנסת בלי דריסת רגל ללמדנים. בפרשת קורח, עלה הקורא על הבימה ומיד כשהתחיל לקרוא, הפסיק ואמר: "יש שגיאה בספר התורה, כי כתוב קורח בחי"ת במקום בכ"ף". שאלוהו המתפללים: "מנין לך שקורח נכתב בכ"ף? השיב הקורא: "הרי אחד הסימנים בהגדה של פסח הוא "כורך" בכ"ף. הסכימו המתפללים לדבריו, אך החליטו לגרשו בטענה שהרי למדן גדול הוא ואין מקומו בביהכ"ס שלהם..."

מושגים ביהדות

תמוז

ג' בתמוז ב'תפ"ט, היום בו **יהושע בן נון** ניצח במלחמה את חמשת המלכים במקדָה, ועצר את מהלך השמש והירח במלחמת כיבוש ארץ ישראל: "שֶׁמֶשׁ גָּבַעוֹן דּוֹם, וַיָּרֶחׁ, בַּעֲמֻק אֵילָן. וַיֵּדֶם הַשָּׁמֶשׁ וַיָּרֶחׁ עֲמֹד" (יהושע י').
בד' בתמוז ד'תתקל"א, נפטר **רבי יעקב בן מאיר "רבנו תם"** נכד רש"י ומגדולי בעלי ה'תוספות' על הגמרא, לאחר שלבו נשבר מצער על הריגת 31 קדושים בבולויש במסעי הצלב, ונטמן בצרפת.
ביום זה בשנת ה'כ"ח, נכלא **המהר"ם מרוטנבורג** בכלא איינזיסהיים באשכנז, לאחר שביקש לעלות לארץ ישראל, על ידי הקיסר רודולף הראשון שדרש בעבורו כופר עצום. המהר"ם סירב שישחררוהו יותר מכדי דמיו ונפטר בכלאו. לאחר 7 שנים נפדה בכסף רב ונקבר בוורמייזא.

סיפור השבוע

עצירת המגיפה ע"י שמות הקודש

"**המגיפה נעצרה**" (יז, טו) - בתקופתו של **רבי שלמה לניאדו זצ"ל**, פרצה מגיפה נוראה בארם צובא, אשר הפילה בכל יום מתים רבים. בראות הרב את הצרה הגדולה הזאת, כתב כמה שמות קודש על קלף בקדושה ובטהרה, וקרא לשמש בית הכנסת ומסרו בידו, וציוה עליו ללכת לבית הכנסת יחידי בלילה, וכשירגיש ברוחות של מלאכי חבלה הבאים לבית הכנסת ומתחילים לדבר, עליו למסור מיד את הקלף בידיהם. השמש פחד ונרתע ממשימה זו, וביקש מהרב שישחררה משליחות מסוכנת זו. הבטיח לו הרב שלא יאונה לו כל רע, וגם הבטיח לו שבזכות זה יזכה לחיי עולם הבא. **לקח השמש את הקלף והלך לבית הכנסת**. בינתיים, התנמנם שם מעט, עד שלפתע התעורר בשומעו את קול הרוחות הרעות קוראת שמות של אנשים. מיד השמש שינס מותניו ובאומץ רוח ניגש ומסר את הקלף לידי הרוחות שאותם שמע. לפתע שמע השמש את הרוחות אומרת בקול צער: "אוי, חבל שאיבדנו את פרנסתנו" (כלומר, שלא יוכלו מעתה לקחת יותר נפשות בני אדם), ומאז פסקה המגיפה. כשבא השמש אל הרב לבשרו בשמחה כי עלה בידו הדבר, קיבלו הרב בשמחה. אך הוסיף ואמר לו: "חבל שהתנמנמת מעט, כי באותם רגעים הצליחו הרוחות לקרוא מספר אנשים שמותו באותו לילה במגיפה. אילו הצלחת למסור את הקלף מיד בטרם יקראו השמות, יהודים אלו היו ניצלים ממוות".

יוסיף חכמה

פרשת קרח וחודש תמוז

בדרך כלל תחילתו של חודש תמוז יחול בשבוע או בסמיכות לשבוע בו אנו קוראים את פרשת קורח. **מה הוא אם כן הקשר ביניהם?** חודש תמוז - עברנו את שלושת רבעי השנה וכעת נכנס הרבעון האחרון - תמוז אב אלול. **תמוז ראשי תיבות:** זמני תשובה ממשמשים ובאים. **לבני קרח יש קשר לראש השנה** - לפני תקיעת שופר אומרים שבע פעמים "**לְמַנְצָח לְבָנֵי-קֶרַח מִזְמוֹר. כָּל-הַעַמִּים תִּקְעוּ-כָף, הָרִיעוּ לַאלֹהִים בְּקוֹל רִנָּה**" וכו'. מה זכו בני קורח שיגידו אותם דווקא לפני תקיעת השופר? ודווקא בימים נוראים שכאלו? התורה אומרת: "**וּבְנֵי קֶרַח לֹא מָתוּ**" (כו, יא), והמדרש תנחומא מבאר על הפסוק: "רָחַשׁ לְבִי דְבַר טוֹב" - אלו בני קרח שברגע האחרון חזרו בתשובה ואמרו למשה: אנו עבדיך, נעשה כל מה שתגיד! - הצילו את עצמם ברגע האחרון ולא מתו עם כל העדה... אומרים לאדם לפני תקיעת שופר: תתעורר, תראה מה קרה עם בניו של קרח ברגע האחרון הצילו את עצמם. עכשיו לפני שה' כותב אותך לחיים, לפרנסה, לבריאות, קח את עצמך בידיים... **לכן זו הפרשה שפותחת את הרבעון האחרון של השנה**, ללמדנו שצריכים להיות חכמים ולא לחכות לרגע האחרון אלא כבר מעכשיו להתכונן, להיזרזר ממחלוקות. ולהיזהר במצוות שבין אדם לחברו... ויהי רצון שיחדש הקב"ה את החודש הזה עלינו לטובה ולברכה, לששון ולשמחה, אמן.

הקשר בין פרשיות קורח - חוקת - בלק: בספר 'דודאי יעקב' בפרשת קורח מביא רעיון נפלא: למה שלושת הפרשיות האלו, שלושתם יש להם את האות קו"ף? האחת קו"ף בתחילתה - פרשת קרח. הפרשה הבאה, פרשת חוקת, יש לה קו"ף באמצע. והפרשה שבאה אחרי זה, פרשת בלק, יש לה קו"ף בסופה. למה יש שלושה קופי"ם? וכל אחד במיקום שונה? **אלא** שהאות קו"ף מסמלת **קדושה**, והיות וכן, שלושת הפרשיות האלה, יש בהם קדושה. **קרח - קדושתו מלפניו**, - "[וַיִּקַּח קֶרַח בֶּן יִצְחָק בֶּן קֵהֶת בֶּן לֵוִי - הקדושה שלו, באה לו מההורים שלו ולכן האות קו"ף באה בתחילה. **חוקת - קדושה עצמית**, פרשת חוקת עוסקת בפרה אדומה. פרה אדומה זו קדושה עצמית של הפרה... זה לא שהאימא שלה הייתה אדומה, וקדושתה איננה בגלל תורשה מהאימא. לכן הקו"ף מופיעה באמצע. **בלק - קדושה בסופו**, בלק עצמו, אין בו שום קדושה. אבל מבלק, יצאה רות המואבייה, כי הרי בנו של בלק, הוא עגלון מלך מואב, וממנו יצאה רות המואבייה, ומרות יצא דוד המלך... לכן הקו"ף אצלו היא בסוף - כיוון שלבסוף יצאה ממנו קדושה -

יוסיף דעת

דתן ואבירם

בפרשתנו, בא הקץ לאחים הרשעים שבמדבר, דתן ואבירם. בני אליאב משבט ראובן. בכמה מאורעות שהיו במדבר מעורבים רשעים שלא הוזכרו בשמם. וחז"ל פירשו לנו שהכוונה לדתן ואבירם. כשמשה היה בבית פרעה ויצא לראות בשלום אחיו, ראה שני אנשים עיברים נצים. ואלו היו שני האחים הרשעים. וכשאמר לו הקדוש ברוך הוא למשה לחזור למצרים כי "מתו כל האנשים המבקשים את נפשי" (שמות ד, יט), אמרו חז"ל שאלו דתן ואבירם שלא מתו אלא ירדו מנכסיהם, ועני חשוב מת. **המתלוננים על משה ואהרן** אחרי גזירת איסוף התבן היו דתן ואבירם. וכאשר רדפו מצרים אחרי ישראל והשיגו אותם חונים על הים, התלוננו דתן ואבירם עליהם. גם בחטא המרגלים לא רצו דתן ואבירם להיכנס לארץ ישראל ואמרו להם "נתנה ראש ונשובה ממצרים", **חז"ל דרשו את שמותיהם** דתן שעבר על דת אל, ואבירם שאיבד עצמו מעלעשות תשובה. וכן אמרו עליהם שעמדו ברשען מתחילתו ועד סופן. **בתרגום יונתן בן עוזיאל כתוב דבר פלא**, שדתן ואבירם נותרו במצרים לאחר יציאת מצרים, והם היו אלו שסיפרו לפרעה כי ברח העם. אחר כך כששמעו שנבקע הים לפני ישראל, יצאו גם הם בעקבותיהם. ה"באר מים חיים", מוסיף "בשם חז"ל", כי כשדתן ואבירם הגיעו לים סוף הוא נבקע במיוחד לשניהם באופן נפרד מבקיעת הים לכל העם ולכן כתוב "ובני ישראל" מיעוט רבים שניים. על פי זה מתבארת התפילה: "וְיָדִים טְבִיעַת. וְיָדִידִים עֲבֹר יָם", והרי בני ישראל עברו לפני שהמצרים טבעו. והיה צריך לומר להיפך? אלא שהכוונה לדתן ואבירם שעברו את הים אחרי שהמצרים טבעו בו.

"והיו עיניך ראות את מזריחך"

כידוע בית הכנסת של הראשון לציון מרן **רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל** היה ממוקם בביתו שבשכונת הר נוף בירושלים כדי לא להטריח את הרב להתפלל במקום המרוחק מביתו. המקום הפך לאתר עלייה לרגל ליהודים מכל העולם שבאו להתייעץ, לבקש ברכה, ולזכות לשהות במחיצת גדול הדור. אף הבריתות התקיימו שם, כדי שמרן יוכל לשמש כסנדק, וסדר לימודו לא יפגע חלילה. **בתמונות:** מרן רבנו עובדיה יוסף זצוק"ל בקריאת התורה בבית הכנסת שבביתו. ועם תלמידיו **הרב שלמה זביחי** רב יהדות 'משהד' איראן, וראש מוסדות תפארת רפאל. כשלאחר התפילה זימן אליו פנימה את הרב זביחי לשמוע ממנו על הפצת התורה בקהילות יהודי יוצאי אירן בארץ ובחו"ל, ועל התנהלות מוסדות **"תפארת רפאל"** שעמדו בראשותו ובנשיאותו.

אימרת השבוע

"הרוצה להתרומם על הזולת אין לו לזכות בור לחברו, כי אם להקים רמה לעצמו" (רבי ישראל מסלנט)

הלכות ראש חודש

- א. ראש חודש מותר בעשיית מלאכה, ויש נשים שנוהגות שלא לעשות בו מלאכה, והוא מנהג טוב. ומכל מקום מותר להן להכניס בגדים לתוך מכונת כביסה ולהפעילה, או לשטוף כלים ולנקות את הבית. ואין חילוק בין נשים נשואות לרווקות. וכן נשים העובדות לצורך פרנסת הבית, אינן צריכות להתבטל מעבודתן בכל ראש חודש. ובלאו הכי הרבה נשים כיום אינן נמנעות מלעשות מלאכה בראש חודש, ויש להן על מה שיסמוכו. ואין מנהג זה רק לנשים ולא לאנשים.
- ב. חסידים ואנשי מעשה נוהגים להתענות בערב ראש חודש, ואם חל ראש חודש ביום ששי או ביום שבת או ראשון, מקדימין להתענות ביום חמישי. ותלמידי חכמים שהתענית עלולה לגרום למיעוט בלימודם, אין להם להתענות בערב ראש חודש, שאין להם דבר גדול יותר מלימוד התורה.
- ג. ראש חודש אסור בתענית. ויש המתענים בראש חודש ניסן הואיל ומתו בו בני אהרן. ולדידן שב ואל תעשה עדיף, ואין להתענות גם בראש חודש ניסן, אפילו תענית של יום פטירת אב ואם. ולכן אם חל יום פקודת השנה בראש חודש, יקדימו להתענות בערב ראש חודש.
- ד. מצווה להרבות בסעודת ראש חודש, ואף שמעיקר הדין אין חיוב לאכול בו פת, מכל מקום המוציא הוצאות על סעודת ראש חודש, וסועד את לבו בטוב, הרי זה משובח, ובלבד שיכוין למצוה.
- ה. קוראים את ההלל בדילוג, בין ביחיד בין בצבור. וצריך לאומרו בשמחה ובנחת ובקול רנה ותודה, ולא במרוצה. ומנהג רע הוקבע בכמה מקומות שאומרים ההלל במרוצה כבלע את הקודש, הרצים יצאו דחופים, ועד מהרה ירוץ דברו, כל כי האי העדר טוב ממציאותו. אולם אין להאריך בניגונים, שהרי ראש חודש הוא יום שאין בו ביטול מלאכה לאנשים.
- ו. מנהג האשכנזים לברך על הלל בראש חודש "לקרוא את ההלל", אך הספרדים אין מברכים על ההלל בראש חודש. ואין לספרדי לשנות ממנהגינו המיוסד על פי דעת הרמב"ם ומרן השלחן ערוך שקבלנו הוראותיו, ויעשו כולם אגודה אחת לנהוג כאן בארץ ישראל כפסקי מרן זיע"א. וגם יוצאי מרוקו צריכים לנהוג כאן בארץ ישראל כפי המנהג בארץ ישראל, שלא לברך על ההלל בראש חודש, וכמו שהעיד על המנהג מרן בש"ע.
- ז. נשים פטורות מקריאת ההלל, ואם ברצונן לאומרו בראש חודש רשאיות, ואין בזה שום חשש. אבל אסור לנשים ספרדיות לברך על ההלל בראש חודש. וכן ביו"ט, מלבד בליל פסח שהנשים חייבות לברך ולקרוא את ההלל. וחובה קדושה על מנהגי הסמינרים לבנות, שלא לחנך את הבנות הספרדיות לברך על ההלל בראש חודש, שאסור לאשכנזי להורות לספרדי נגד דעת מרן, ולכן עליהם לחנך את הבנות הספרדיות אך ורק לפי דעת מרן השלחן ערוך. ולדעת השלחן ערוך המברך על ההלל בראש חודש נושא שם שמים לבטלה, ואיסורא קעביד.

הזמנים לפי לוח "אור החיים" המבוסס על פסקי מרן הגר"ע יוסף זצ"ל

ניו יורק	באר שבע	חיפה	תל אביב	ירושלים	כניסת השבת
8:09	7:28	7:31	7:29	7:28	
9:19	8:19	8:23	8:19	8:20	יציאת השבת
9:41	9:15	9:19	9:15	9:18	רבינו תם

עלון השבוע מוקדש לכבוד ידידנו היקר
ר' יצחק משיח זביחי בן יפה הי"ו
שיזכה לחופת חתנים בקרוב, בכל אשר יפנה ישכיל ויצליח,
פרנסה טובה, בריאות איתנה ונהורא מעליה - אמן

פרשת השבוע

קורח

(בחו"ל פרשת שלח (לך)
(שבת מברכין)

הפטרה

ויאמר שמואל
שמואל א' יא'

תלמוד תורה לבנים

שיעורי תורה ויהדות לבנות

כולל ובית מדרש

כנסים תורניים

קירוב ורוקים

מכון הוצאת ספרים וחקר כתבי יד

דאגה לרווחת החיילים בצה"ל

עזרה לנזקקים

הדרכה רוחנית לעולים חדשים

מוקד עולמי לאמירת תהילים

שבועון תורני

לקבלת העלון בדואר - במייל או לתגובות: refael260@gmail.com

הנצחה לזכר יקירכם ותרומות - נא לשלוח לתלמוד תורה ומפעלי חסד "תפארת רפאל"

המשרד: רח' קפלנסקי 1, קרית שלום, ת.ד. 12015 תל אביב, טל. 1-800-260-260